

Psihiatria

Psichiatria este ramura medicinei care se ocupă cu studiul și tratarea bolilor mintale.

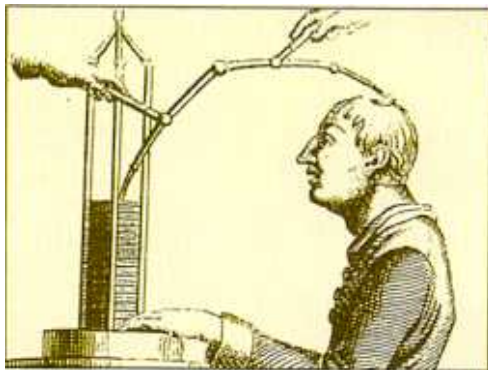
Un psihiatru deține, ca orice alt doctor, o diplomă ce-i conferă dreptul să profeseze și să prescrie medicamente.

Bolile mintale se manifestă sub diferite forme, astfel încât unul din rolurile medicului psihiatru este de a pune diagnosticul. Mai întâi trebuie făcută o distincție între bolile mintale funcționale și cele organice. Cele organice rezultă în urma unor traumatisme ale creierului, deci problema este de ordin fizic. Într-o boală funcțională mecanismele creierului rămân intacte, dar apar probleme în modul lor de funcționare, producând modificări comportamentale și de caracter.

Primele încercări de înțelegere a bolilor mintale, în antichitate, găseau explicația în mânia zeilor. Medicii greci și romani au arătat un interes deosebit față de pacienții cu pro-

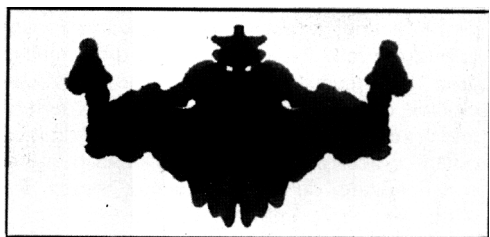
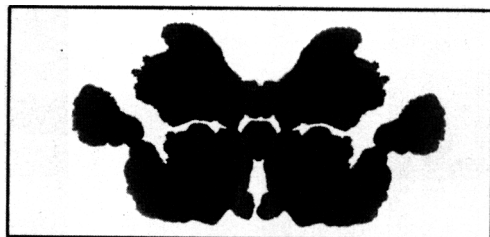
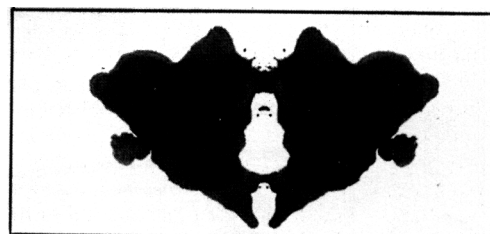
În 1973, doctorul Pinel s-a hotărât să dezlege pacienții de la spitalul Bicêtre din Paris. Acest gest a dus la tratarea mai umană a bolnavilor mintali, atitudine indispensabilă în practica psihiatriei moderne. Înaintea acestei schimbări, șansele de vindecare ale pacienților erau aproape nule.

Acest tratament extrem de dur, folosit în 1804, prin care curentul electric era folosit pentru a produce o convulsie epileptică, a fost prezentat ca având proprietăți terapeutice (ceea ce era incorect). TEC modernă este folosită doar în cazuri extrem de grave.

leme psihice și au încercat să descopere eventualele cauze fizice ce ar fi putut determina aceste probleme. Însă în secolul al III-lea d.Hr. rezultatele acestor studii au fost date uitării și Evul Mediu a marcat o întoarcere la punctul de vedere religios, care susținea că tulburările psihice apar ca urmare a păcatelor

Pentru punerea diagnosticului, psihiatrii pot folosi testul Rorschach, pacientului cerându-i-se să interpreteze o serie de pete de cerneală, cu o anumită formă.

Interpretările pot oferi informații cu privire la problemele pe care le are pacientul.

Această femeie a fost descrisă de artist ca isterică, dar starea de exaltare este mai degrabă simptomul unei manii. Isteria rareori ia forma unui râs sau plâns de nestăpănit.

comise și a posedării de către diavol. În secolul al XVIII-lea, o dată cu dezvoltarea în ansamblu a științei, s-a modificat și atitudinea față de bolile mintale și s-au făcut progrese semnificative în tratamentul lor.

Primul care a efectuat un studiu cu privire la subconștientul celor cu probleme psihice a

PERSONALITATEA UMANĂ

Sigmund Freud (sus) a susținut că personalitatea se compune din trei elemente: ego, id și superego. Ego-ul corespunde cel mai bine cu eul pe care îl cunoaștem. Prin id el a cuprins instinctele primare, care stau de fapt la baza oricărui comportament uman. În concepția lui Freud, rolul superegoului era să controleze activitatea egoului și a idului. De exemplu, idul ne va îndemna să ne satisfacem foamea, egoul ne va spune în acest caz să mâncăm, iar superego-ul ne va controla comportamentul, și îl supune unui cod moral, astfel încât o persoană normală va mânca respectând o serie de standarde socialmente acceptate.

1. ATINGE UN PĂIANJEN MOALE DE JUCĂRIE

2. PRIVEȘTE POZA UNUI PĂIANJEN

3. TINE ÎN MÂNĂ UN BORCAN ÎNCHIS, CE CONȚINE UN PĂIANJEN VIU

4. TINE ÎN MÂNĂ UN MIC PĂIANJEN VIU

Terapia comportamentală are ca scop "deconținerea" reflexelor condiționate, provocate automat de obiecte sau situații. Aici tratează fobia de păianjeni. Băiețelul este confruntat treptat cu situația de care îi este teamă. Pe măsură ce se obișnuiește cu păianjenul de jucărie sau cu fotografia acestuia, poate trece la un păianjen adevărat și chiar să țină în mână un exemplar viu.

5. PRIVEȘTE UN ACVARIU ÎN CARE SE AFLĂ PĂIANJENI VII DE DIMENSIUNI MARI

6. TINE ÎN MÂNĂ UN PĂIANJEN VIU DE DIMENSIUNI MARI

fost psihiatrul austriac Sigmund Freud (1865-1939). Anterior, el făcuse o serie de cercetări asupra isteriei și teoriile lui susțineau că toate tulburările mintale își au sursa în dezechilibre greu se detectat ale psihicului nostru, dezechilibre ce sunt probabil cauzate de experiențele sexuale din copilărie. Freud a constatat că odată ce aceste probleme sunt descoperite și conștientizate de către pacienți, starea lor dădea semne de îmbunătățire.

Subconștientul

Prin interpretarea viselor și folosirea metodei asociațiilor libere ce determină răspunsuri inconștiente, Freud a pus bazele psihanalizei. Munca sa a fost continuată de psihologul austriac Alfred Adler (1870-1973) și de suedezul Carl Jung (1875-1961).

În secolul al XX-lea, în SUA, psihiatrul Carl Rogers (1902-87) a continuat cercetarea unor metode similare și a pus bazele unei abordări a terapiei bolilor mintale, centrată pe client, care subliniază importanța conștientizării propriilor stări de către pacienți (clienți).

Psihanaliza

Metodele propuse și experimentate de Freud au fost ulterior folosite pentru a trata o mare varietate de tulburări psihice. În psihanaliză pacientul vorbește liber cu analistul, care menține o poziție neutră față de gândurile și

dezvăluirile pacientului, nesustinând și necriticând nimic din ceea ce i se povestește. În acest fel pacientul învață să-și înțeleagă singur emoțiile și să își controleze comportamentul. În unele cazuri e nevoie de tratament pe perioade mult prea mari de timp, până când se obțin primele rezultate. În aceste condiții, alte mijloace de psihoterapie pot fi mai eficiente.

Psihoterapia

Orice formă de tratament prin mijloace psihologice este denumită psihoterapie, și poate include și psihanaliza. Terapia de grup, terapia prin joc, terapia comportamentală sunt folosite de psihiatri pentru tratarea diferitelor tulburări mintale. Unii se specializează pe o metodă, alții combină o varietate de metode.

În terapia de grup pacienții sunt observați și ghidați după relațiile cu cei din jur; terapia prin joc este utilă mai ales în cazul copiilor; terapia comportamentală presupune folosirea motivării pozitive și a recompenselor pentru a determina un anumit comportament. Recompensa poate fi chiar satisfacția pacientului de a observa îmbunătățirea stării sale, cum ar fi atenuarea unei fobii sau a unei psihoze.

Terapia comportamentală s-a dovedit eficientă în ajutarea copiilor retardați să învețe și în modificarea comportamentului unor pacienți care fuseseră instituționalizați perioade lungi de timp, ani sau zeci de ani.

Psihologii comportamentali au dezvoltat aceste metode psihoterapeutice pornind de la experimentele psihologului rus Ivan Pavlov (1849-1936). Cercetările sale, care urmăreau pe baza unor principii științifice modificarea comportamentului unui câine, au fost continuate de americanul John B. Watson (1878-1958), considerat întemeietorul behaviorismului, și de B. F. Skinner (1903-1990), care și-a arătat încrederea în aceste metode folosindu-le pentru a-și educa propria fetiță. Treptat, psihologia comportamentală a devenit o unealtă importantă a psihoterapiei.

Tratament și terapie

În psihoterapie se folosesc tot mai mult medicamentele. Tranchilizantele au o importanță deosebită în tratarea stărilor de anxietate, a schizofreniei și a maniilor (stări de exaltare, energie și excitație excesivă). Antidepresivele sunt folosite în tratamentul depresiei, restabilind echilibrul metabolic al creierului.

Înainte de dezvoltarea psihoterapiei, majoritatea bolnavilor mintali erau tratați prin electroterapie – terapie electroconvulsivă (TEC) – în care se aplica un curent electric prin fruntea pacientului. Această terapie se mai folosește pentru tratarea unor forme de depresie și a fost utilizată pe schizofrenici. Dar metoda poate cauza pierderea temporară a memoriei, fiind folosită doar în cazuri extrem de grave.